

Samling af Afgørelser

Sag T-601/16

**Georges Paraskevaidis
mod**

Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop)

»Personalesag – tjenestemænd – Cedefop – forfremmelse – forfremmelsesåret 2015 – afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse AD 12 – vedtægtens artikel 44 og 45 – sammenligning af fortjenester – begrundelsespligt – stiltiende afslag på klagen – ansvar«

Sammendrag – Rettens dom (Niende Afdeling) af 26. oktober 2017

1. *Tjenestemænd – forfremmelse – klage fra en ikke-forfremmet ansøger – stiltiende afgørelse om afslag på klagen – begrundelsespligt – rækkevidde – utilstrækkelig begrundelse – lovliggørelse under retssagen – betingelser*

(Art. 296 TEUF; tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2, art. 45 og art. 90, stk. 2)

2. *Tjenestemænd – afgørelse, der indeholder et klagepunkt – begrundelsespligt – fuldstændig mangel på begrundelse – afhjælpning efter sagens anlæggelse – ikke tilladt*

(Tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2)

3. *Tjenestemænd – forfremmelse – klage fra en ikke-forfremmet ansøger – undladelse af at besvare den klage, som indgives over en afgørelse om ikke-forfremmelse, der ikke er begrundet – tilsidesættelse af begrundelsespligten*

(Art. 296 TEUF; tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2, art. 45 og art. 90, stk. 2)

4. *Tjenestemænd – institutionernes ansvar uden for kontraktforhold – betingelser – ulovlighed – skade – årsagsforbindelse – bevisbyrde*

(Art. 340 TEUF)

5. *Tjenestemandssager – erstatningssøgsmål – ingen begrundelse af den anfægtede retsakt – annullation af en anfægtet retsakt, som ikke sikrer passende erstatning af et ikke-økonomisk tab – følelser af uretfærdighed, frustration og modløshed – tildeling af økonomisk erstatning*

(Art. 266 TEUF og art. 340, stk. 2, TEUF)

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 36-39 og 43-45)

2. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 40-42)

3. Når henses til vigtigheden af begrundelsespligten for så vidt angår en tjenstemands ret til forsvar, er det kun undtagelsesvis, at den sammenhæng, hvori en afgørelse om ikke-forfremmelse, som begrænser sig til en liste over de forfremmede tjenstemænd og som blev stiltiende stadfæstet efter en klage, blev vedtaget, kan udgøre en indledende begrundelse af den nævnte afgørelse. En indledende begrundelse kan således ikke foreligge uden nogen oplysninger fra ansættelsesmyndigheden vedrørende den berørtes specifikke situation og en sammenligning af hans fortjenester med de øvrige tjenstemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, henset til kriterierne i vedtægtens artikel 45. Det blotte kendskab, som den berørte kan have haft til de kriterier, der skal tages hensyn til for at blive forfremmet, må ikke sammenblandes med kendskab til den måde, som disse kriterier er blevet anvendt på i hans tilfælde.

En anerkendelse af, at blotte negative bedømmelser af en ansat i dennes bedømmelsesrapporter kan være tilstrækkelige til at udgøre en indledende begrundelse, risikerer at bringe formålet med den administrative procedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, dvs. en mindelig bilæggelse af tvister, der opstår på tidspunktet for klagen, i fare.

En sådan tilgang ville nemlig gøre det muligt for ansættelsesmyndigheden at henholde sig til enhver negativ bedømmelse af den ikke-forfremmede ansøger, og som sidstnævnte er blevet oplyst om, med henblik på at frigøre sig fra den forpligtelse til at meddele denne en begrundet afgørelse om afslag på hans klage, der følger af vedtægtens artikel 90, stk. 2, andet afsnit, og som er et særligt udtryk dels for kravet om begrundelse af enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, der er fastsat i vedtægtens artikel 25, andet afsnit, dels af retten til god forvaltning, der er sikret ved artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

En sådan undladelse af at besvare en klage, som tillige er indgivet over en afgørelse om ikke-forfremmelse, der heller ikke er begrundet, kan imidlertid skabe eller forstærke en følelse af uforståelighed, endog frustration, hos den pågældende og således skabe et klima, som fremmer anlæggelsen af et søgsmål for Unionens retsinstanser, som, hvis ansættelsesmyndigheden havde handlet med den krævede omhu, eventuelt kunne have været undgået.

(jf. præmis 46, 50 og 63-65)

4. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 78 og 79)

5. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 83-85)